

Leesfragment Lekker Fout

Kim heeft iets op kantoor gehoord wat niet voor haar oren bestemd is. Eenmaal thuis komt ze haar buurvrouw Angela tegen. Angela en haar vriend Julian zien meteen dat Kim overstuur is en dringen er op aan dat ze met hen mee naar huis gaat. Eenmaal daar komt Kim weer een beetje tot rust, totdat er ineens onverwachts bezoek langskomt.

“Heb je nog plannen voor dit weekend?” vraagt Angela.

“Ja, morgen ga ik overdag winkelen met een vriendin alhoewel ik niet weet of ik al iets voor mezelf koop. Ik ga vooral mee voor de gezelligheid. En daarna...”

“Waarom koop je niets voor jezelf? Je moet jezelf een beetje verwennen, juist dit eerste weekend zonder Max.”

Ik kijk naar mijn buik en dan naar Angela. “Nee, eerst moeten die zwangerschapskilo’s eraf.”

“Ach, een paar kilootjes extra is toch niet erg, dat maakt je alleen maar vrouwelijk.”

“Nou, eh...”

“Helemaal waar.”

Verbaasd kijk ik naar de man die in de woonkamer staat. Naast de vriend van Angela staat Erik. Wat doet hij hier? Ik voel mezelf zo rood worden dat ik me het liefst in een diep gat zou willen verstoppen.

Angela kijkt ook heel verbaasd. “Eh, Julian stel je ons even voor?” Haar stem klinkt iets te hoog. Is ze boos?

“Natuurlijk. Dit is Erik. Erik, dit zijn Angela en Kim.”

Erik loopt als eerste naar Angela toe en schudt haar de hand en daarna richt hij zich op mij. Ik wil snel gaan staan, of in ieder geval rechtop zitten. Zo onderuitgezakt lijk ik nog veel dikker, maar hij houdt zijn hand op. “Blijf lekker zitten. Hoe gaat het ermee?”

“Goed.” Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen. Wat zeg je tegen de man die je in de meest gênante situatie gezien heeft? Ik heb werkelijk geen idee. Stiekem had ik ook gehoopt dat dit niet nodig was, omdat ik niet verwacht had hem ooit nog te zien.

“Kennen jullie elkaar al?” vraagt Angela verbaasd.

Erik en ik kijken elkaar aan. Waarom zegt hij niets? Hij heeft toch niets om zich voor te schamen?

“Eh nee,” zeg ik. En dat klopt ook gedeeltelijk. Het enige wat ik van hem weet is zijn naam. Wie hij is en wat hij doet, geen idee.

Erik praat er snel overheen: “Ik hoorde dat er wat vervelends is gebeurd op je werk?”

O ja, mijn werk. Ineens heb ik het gevoel dat ik misschien wat overdreven heb. Het was zeker niet nodig om daar iemand voor te laten komen. Hij zal me wel heel belachelijk vinden. “Eh tja, ik weet niet. Het zal wel niks zijn. Gewoon een ruzie tussen vader en zoon. Je weet wel.”

“Kun je hem vertellen wat je ons verteld hebt?” vraagt de vriend van Angela, waarvan ik nu weet dat hij Julian heet, vriendelijk.

“Is dat echt nodig?”

Erik gaat naast me zitten. “Luister. Ik zal het je uitleggen. Ik werk bij de politie en we houden het kantoor van je baas al langer in de gaten.”

Verschrikt kijk ik naar Angela. De politie?

Angela kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar Julian. Ik zie dat hij zijn schouders ophaalt en ‘later’ naar haar mimet.

“Ik weet het niet. Het is wel mijn baas en...”

“En met zijn hulp wordt het hele dorp hier van drugs voorzien,” antwoordt Erik voordat ik mijn zin kan afmaken.

“Wat zeg je?” Angela’s stem klinkt schrill. “Heeft hij iets te maken met Rogier en eh?” Ze kijkt naar mij en houdt dan haar mond.

Wat is hier aan de hand? Wie is Rogier? Ik ken wel een Rogier en nu ik erover nadenk, herinner ik me ineens alles. Het was groot nieuws hier in ons dorp. Rogier is opgepakt voor... “Ho wacht. Rogier is een drugsdealer en een moordenaar, ik ga echt niet... Ik heb een zoontje ik....” Ik wil gaan staan.

“Rustig allebei.” Erik legt een hand op mijn schouder en duwt me zachtjes terug. “Rogier zit veilig achter slot en grendel, maar hij was maar een kleine radertje in een groter geheel. Wij denken dat jouw baas een veel belangrijker rol speelt.”

“Onzin, mijn baas doet zoiets niet. Ik ben zijn secretaresse, als er iets zou spelen dan zou ik het weten.”

“Inderdaad,” zegt Erik.

“En ik heb niets gezien of gehoord dat...”

“Behalve vandaag,” onderbreekt Erik me weer.

“Dat was niet mijn baas, maar zijn akelige zoon. Als er werkelijk iets speelt dan moet je bij hem zijn.”

“Nou dan is er niets aan de hand. Het enige wat ik van je vraag is om je oren en ogen goed open te houden en als je iets verdachts ziet of hoort bel je me. Heel simpel.”

“Dus het is niet gevaarlijk?”

“Dat zeg jij. Jouw baas is onschuldig toch?”

“Je verdraait mijn woorden. Ik zou mijn beide handen in het vuur steken voor mijn baas, maar zijn zoon is een ander verhaal.”

“Is hij vaak op kantoor?”

“Bijna elke vrijdag, soms vaker.”

“Wil je het doen?”

“Ik weet het niet, daar moet ik over nadenken. Stel dat Raoul inderdaad fout is. Hoe kom ik daarachter? Vandaag was het voor het eerst dat ik iets gehoord heb.”

“Wat was er vandaag anders dan anders?” vraagt Erik.

“Niets, Raoul komt vaker langs. Meestal doen ze wel de deur dicht.”

Ik zie Erik triomfantelijk kijken.

“Dat doet Jan bij iedereen. Hij voert veel vertrouwelijke gesprekken, daar is niets raars aan.”

“Dan is dus eigenlijk de vraag waarom hij deze keer de deur openliet,” constateert Julian.

“Duh, omdat hij dacht dat ik al naar huis was.”

“En waarom dacht hij dat?” vraagt Erik ongeduldig.

“Dat heb ik toch verteld. Ik was in de archiefruimte, dat had ik in een soort opwelling bedacht. Ik had mijn tas en jas alvast aan om naar huis te gaan en besloot toen ineens om eerst nog een stapel archiefspullen op te bergen.”

“Dus je had je tas en je jas bij je, en je computer was al afgesloten?”

vraagt Julian

Ik knik.

“En je hebt geen dag gezegd tegen je baas?”

“Nee, want ik ging nog niet naar huis.”

“Dit werkt niet. Er is iets wat jij niet vertelt en...” Ik wil Julian al onderbreken, ik heb heus alles verteld, maar Julian houdt zijn hand op en maakt zijn zin af. “Omdat het voor jou zo normaal is dat het gewoon niet in je opkomt om het te vertellen. Misschien moet je maandag weer, net voordat je naar huis gaat, de archiefruimte induiken. Wie weet wat je dan allemaal hoort.”

“Maandag kan niet, dan moet ik op tijd weg om Max op te halen.

Erik kijkt me aan. “Dus je doet het? Je wilt ons helpen?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik neem aan dat mijn ogen en oren extra openhouden niet zo erg is.”
Ach wat. Waarom niet? Alsof ik geloof dat Jan werkelijk iets met drugs te maken heeft. Die brave Jan die altijd op tijd naar huis gaat voor zijn gezin. Ineens schrik ik. “Work life balance.”

“Wat zeg je?” vraagt Julian verbaasd.

“Work life balance, dat is waar Jan altijd op hamert. Dat we op tijd naar huis gaan. Zeker op vrijdag.”

“Wat heeft dat hiermee te maken?”

“Alles. Jan wil altijd dat we klokslag vijf uur naar huis gaan. Ik weet dat hij dan zelf nog wat werkt, omdat het dan lekker rustig is, maar ik nam altijd aan dat hij dan geen afspraken meer had, maar nu kwam er nog iemand langs en Jan leek dat niet raar of vervelend te vinden.”

“En jij was er ook en je hebt hem laten geloven dat je niets gehoord hebt, omdat je gevoel je vertelde dat er iets loos was,” zegt Erik rustig.

Ineens begin ik heel erg te rillen. Hij heeft gelijk.